

Sygn. akt I C 4292/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Bulkowski

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Karolina Mazan - Berent

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2018 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa(...) z siedzibą w K.

przeciwko M. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Tomasz Bulkowski

Sygn. akt I C 4292/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...)z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. K. kwoty 907,19 zł oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że na podstawie umowy cesji nabył wierzytelność w stosunku do strony pozwanej od (...) S.A. z siedzibą w W. z tytułu świadczonych przez tę spółkę usług na rzecz pozwanego. Wśród dochodzonych należności były innymi opłaty za pakiety oraz kara za rozwiązanie umowy w okresie podstawowym oraz brak zwrotu sprzętu.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, ani nie stawił się na rozprawę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 6 września 2016r. (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności przysługujących zbywcy od abonentów z niezapłaconych należności głównych. Wierzytelności będące przedmiotem sprzedaży były wymienione w Wykazie Wierzytelności – załączniki nr 1-4 (wersja papierowa oraz płyty CD). Wykaz wierzytelności w formie papierowej miał zostać przekazany powodowi w dniu zawarcia umowy, zaś załączniki utrwalone na płycie CD, po zapłaceniu ceny przez nabywcę. Zbywca zobowiązał się przekazać powodowi dokumenty konieczne do skutecznego dochodzenia wierzytelności od dłużników, w tym kopie umów i faktur. Na żądanie powoda zbywca zobowiązany był również przekazać oryginały dokumentów. Prawa sprzedającego miały ulec przeniesieniu na powoda pod warunkiem uiszczenia ceny sprzedaży, z chwilą zapłaty. Zbywca zobowiązał się w ciągu 7 dni potwierdzić nabywcy wpływ środków na jego rachunek w formie oświadczenia o zapłacie ceny.

(okoliczność niesporna, umowa z załącznikiem k. 18-36)

Ustalony stan faktyczny wynikał z przedłożonych dokumentów. Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew i wyjaśnień na rozprawie, co spowodowało wydanie wyroku zaocznego (art.339 § 1 kpc).Wprawdzie zgodnie z art. 339 § 2 kpc zasadą jest, że wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, jednak zasada ta nie ma charakteru bezwzględnie. W sytuacji gdy przytoczone okoliczności budzą uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa, sąd nie ma obowiązku, a nawet nie może zastosować domniemania wynikającego z treści powołanego przepisu. Sytuacja taka miała miejsce w przedmiotowej sprawie, a dotyczyła nabycia przez powoda wierzytelności w stosunku do pozwanego.

Sąd zważy, co następuje:

Powód, który był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, nie zaoferował dowodów potwierdzających, że pozwany był zobowiązany do zapłaty jakiegokolwiek kwoty na rzecz (...) S.A. w W., jak również, że przedmiotem cesji były między innymi wierzytelność (...) S.A. w W. wobec pozwanego.

Powód przedłożył jedynie umowę przelewu wierzytelności i to we fragmentach. Wierzytelności będące przedmiotem umowy zostały określone w załączniku do umowy przelewu wierzytelności. Załączniki te nie zostały przedłożone, a zatem nie sposób ustalić jakie konkretnie wierzytelności zostały sprzedane powodowi i czy była wśród nich wierzytelność w stosunku do pozwanego, a jeżeli tak to z jakiego tytułu. Dowodem, że powód kupił wierzytelność w stosunku do pozwanego nie jest kopia umowy pomiędzy pozwanym a (...) S.A. ani kopie not obciążeniowych. Nie zostały one poświadczone za zgodność z oryginałem przez pełn. powoda, co wskazuje, że nie widział on oryginałów. Nie jest jasne w jaki sposób powód wszedł w posiadanie tych kopii.

Sąd pragnie zauważyć, że po uzyskaniu tytułu egzekucyjnego, do nadania klauzuli wykonalności na rzecz nowego wierzyciela konieczne jest przedstawienie dokumentu urzędowego lub prywatnego z podpisem urzędowo poświadczonym, potwierdzającego przejście uprawnienia (art.788§1k.p.c.). Zdaniem sądu nie można zatem akceptować sytuacji, w której nowy wierzyciel, chcąc uzyskać tytuł egzekucyjny (nie uprawniający jeszcze do egzekucji), nie musi przedstawić jakichkolwiek dowodów. W skrajnych sytuacjach, stosowanie takiej praktyki, mogłoby być wykorzystywane do popełniania przestępstw „firmowanych” przez sąd, którego zadaniem jest przecież sprawowanie wymiaru sprawiedliwości (art.1§2 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych).

Sądowi z urzędu wiadomo, że zdarzają się sytuacje, w ostatnim okresie bardzo często, że pozwani nie zamieszkują pod adresem wskazanym w pozwie (dotyczy to zwłaszcza pozwów kierowanych przez podmioty zajmujące się nabywaniem i egzekucją wierzytelności). Czasami nie dopełniają też obowiązku meldunkowego i w bazie PESEL mogą figurować dane adresowe zbieżne z tymi, które podał powód. Osoba doręczająca korespondencję często nie zastaje nikogo w miejscu zamieszkania i pozostawia awizo (zwłaszcza w budynkach wielorodzinnych). Korespondencja taka zostaje pozostawiona w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia na podstawie art.139§1k.p.c.,a pozwany nie ma żadnej możliwości odniesienia się do twierdzeń zawartych w pozwie i dopiero na etapie egzekucji, czasami po wyegzekwowaniu należności, dowiaduje się o istnieniu tytułu wykonawczego. Dochodzenie wyegzekwowanych roszczeń na drodze sądowej z reguły zaś wiąże się z pewnym nakładem pracy, trudnościami, które nie każdy jest gotowy zaakceptować, zwłaszcza przy niewielkiej kwocie roszczenia.

Uwzględniając powyższe, w ocenie Sądu, istotne jest zatem, aby wydając wyrok zaoczny, czy nakaz zapłaty, sąd w oparciu o przedstawione dowody, mógł ustalić, że powód posiada legitymację do dochodzenia roszczeń i że dochodzone roszczenie w świetle przedstawionych dowodów istnieje. Przyjmowanie za prawdziwe twierdzeń powoda zawartych w pozwie, zawsze kiedy pozwany nie zajął stanowiska w sprawie, prowadziłoby do zaprzeczenia roli sądu i uczynienia z niego urzędu do wydawania tytułów egzekucyjnych, a w skrajnych przypadkach wykorzystywanego nawet do popełniania przestępstw oszustwa. Sąd pragnie w tym miejscu podkreślić, że doświadczenie pokazuje, iż świadomość prawna osób pozywanych przez podmioty masowo skupujące wierzytelności, jest bardzo niska, a pozwani ci otrzymując z sądu odpis pozwu, w którym wskazano, że powód nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego,

przyjmują to za pewnik, nawet jeżeli powód nie przedstawił żadnych dowodów na tę okoliczność, a poprzedni wierzyciel nie informował pozwanych, o sprzedaży wierzytelności.

Dodatkowo zauważyć trzeba, że umowa sprzedaży wierzytelności była umową warunkową (art.7ust.3 umowy k.22). Wierzytelności miały przejść na powoda pod warunkiem zapłaty ceny, co zbywca zobowiązał się potwierdzić. Powód nie przedłożył dowodu potwierdzającego nabycie wierzytelności będących przedmiotem umowy w postaci oświadczenia o zapłacie ceny.

Nie udowodnił również powód, że wierzytelności dochodzone pozwem przysługiwały poprzedniemu wierzycielowi. Pozwany miał zawrzeć umowę z Cyfrowym P. 8.08.2008r. W umowie nie podano jakie konkretnie należności na rzecz usługodawcy miał regulować klient, w szczególności nie wynika z umowy, aby miał płacić i ile za pakiety (...),(...) (...). Powód zaś dochodził konkretnych należności na podstawie postanowień umowy. Umowa takowych nie przewidywała. Nie zostały też one określone w Regulaminie. Nota bene ten dołączony do pozwu wchodził w życie z dniem 1 listopada 2009 roku (k.35), a więc po ponad roku od zawarcia umowy. Nie przedstawiono żadnych dowodów, że załączony Regulamin obowiązywał pozwanego.

Do pozwu załączone zostały kopie not obciążeniowych, z których wynikało, że (...) S.A. w W. naliczył różnego rodzaju kary umowne, które stanowią większość z dochodzonej kwoty. Powód nie wykazał w żaden sposób, aby (...) S.A. w W. na podstawie tej umowy przysługiwała wierzytelność wobec pozwanego, w szczególności prawo naliczenia kar umownych. Kara za rozwiązanie umowy (§4ust.1 – k.28) mogła być naliczona w przypadku braku realizacji postanowień umowy w okresie podstawowym, a ten wynosił 12 miesięcy (§6 ust. 1). Nota obciążeniowa z tego tytułu miała zostać wystawiona 14.03.2014r., a więc wiele lat po upływie okresu podstawowego. Oczywiście strony mogły dokonać zmiany umowy, na co mogłoby wskazywać naliczenie kary za brak zwrotu sprzętu w wysokości 340 zł, podczas gdy w umowie (§6ust 2 – k.28) podana była kwota 520 zł, jednak powód powinien wskazać na powyższe i przede wszystkim przedłożyć umowę, tak aby sąd mógł ocenić, czy w ogóle istniało roszczenie (...) S.A. w stosunku do pozwanego.

Sąd pragnie podkreślić, że skoro sam powód - w świetle dokumentów którymi dysponuje nie wie czy usługodawca miał prawo wystawić noty obciążeniowe i dokumenty księgowe, czy pozwany zobowiązany był je zapłacić, to nie sposób aby sąd ustalił powyższe opierając się na domniemaniu wynikającym z art.339§2k.p.c.

Zważywszy, że art. 339§ 2 k.p.c. przewiduje daleko idące odstępstwo od obowiązującej w postępowaniu cywilnym reguły wykazywania za pomocą środków dowodowych faktów, z których strona procesu wywodzi skutki prawne, przepis ten należy stosować z wyjątkową ostrożnością. Twierdzenia powoda, na których miałby opierać się Sąd, powinny być jasne i spójne, a jakiegokolwiek sprzeczności pomiędzy nimi nieodzownie skutkują powstaniem uzasadnionych wątpliwości co do ich zgodności z prawdą po stronie Sądu orzekającego. Wywody strony powodowej dotyczące stanu faktycznego sprawy mogą się okazać niewiarygodne w wyniku oceny ich zgodności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, ale także w efekcie ich zestawienia z załączonym do pozwu i innych pism procesowych materiałem dowodowym.

Wszystkie opisane okoliczności spowodowały, że w przedmiotowej sprawie, nie można było zastosować domniemania wynikającego z art.339§2k.p.c.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności należy uznać, iż powód nie wykazał, by przysługiwało mu względem pozwanej dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art.232k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Od obowiązku wskazywania dowodów nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed

rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności oraz powołane przepisy powództwo należało oddalić.

SSR Tomasz Bulkowski